

A portrait of an elderly man with glasses, wearing a light brown suit jacket, a white shirt, and a red tie. He is holding a glass of amber liquid in his right hand. A red rose boutonniere is pinned to his lapel. The background is slightly blurred, showing a banner with the text "VIỆT" and "1975 22".

Lương Sĩ Hằng

Giảng Sinh Giải Thoát

Giáng Sinh Giải Thoát

Montréal, ngày 24 tháng 12 năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay là cũng dịp lễ Giáng Sinh, mọi người của chúng ta lại có cơ hội kiểm điểm trong quá trình tu học đời lẫn đạo trong một năm trọn vẹn! Đời chúng ta đã gặt hái được những gì và đạo chúng ta đã gặt hái được những gì? Trên đường đi của mọi người, ôm lấy một tâm hồn động loạn cộng với một thể xác trĩu trĩu hiện tại! Chúng ta sống trong một thức để tìm

hiều nguyên lại bồn tánh của chính ta! Các bạn đã áp dụng một phương pháp và tất cả những phương pháp tu học hiện hành, không ngoài mục đích Giải Thoát! Nhưng mà đến ngày hôm nay chúng ta lại kiểm điểm lại xem đã giải thoát được những gì?

Trên đường giải thoát các bạn phải đụng chạm, cảnh đời như cảnh đạo mới rõ được nghiệp là gì? Chúng ta là người Việt Nam rất rõ, cộng nghiệp của xứ sở chúng ta, quê hương chúng ta, đồng bào chúng ta trên con đường khổ hạnh, tranh đua, tranh đua, tranh chấp, tranh chấp, rồi rốt cuộc làm được những điều gì? Bao nhiêu lần nắm quyền thế trong tay, rốt cuộc đi đến đâu? Chúng ta bị hành hạ, chúng ta bị đau khổ, chúng ta xét thấy cảnh đẫm máu, lắm lúc chúng ta cũng phải rơi lệ! Cảnh thường tình ở đời và chúng ta đã ném qua hết! Chúng ta đã được điều luyện qua hết! Hiện tại chúng ta mang được những

cái gì trong tâm thức? Trong lúc chúng ta xa quê hương, tha phương cầu thực. Ngày hôm nay chúng ta đang ôm một tâm bệnh mà không hay! Lắm lúc tưởng ta hãnh diện lắm nhưng không đâu các bạn! Chúng ta vẫn còn mang một tâm bệnh, một tâm bệnh là chúng ta có trí khôn, có khả năng nhưng mà không thể giải thoát cho chính chúng ta được! Đó là tâm bệnh! Cho nên chúng ta lần mò đi tìm một con đường giải thoát!

Kẻ tu đạo này, người tu đạo nọ, cũng ước mong được giải thoát! Nhưng mà nhiều người đi giữa đường lại chán ngán! Trước kia chúng ta đau khổ, chúng ta muốn nếm mùi đạo và muốn có cơ hội để tự giải thoát. Nhưng đến ngày hôm nay tại sao chúng ta thấy không tiến triển được và tại sao phải giải thoát? Vì quá động loạn, quá tham lam rồi nó tạo ra sự bực bội trong nội thức! Cho nên tìm đường giải thoát,

nhưng mà đến đó rồi lại chán, tại sao? Con đường giải thoát và lẽ lối cô đọng tâm thức của chúng ta, tạo nên cái bệnh của chúng ta cũng không phải một ngày một giờ mà tạo ra cái bệnh! Nhiều năm nhiều kiếp rồi, người tu càng thấy rõ nhiều năm nhiều kiếp rồi, chúng ta đã luân hồi nhiều kiếp tại thế rồi! Chúng ta đã dự cuộc từ mọi trạng thái, từ con thú, tất cả lục đạo, chúng ta càng ngày càng thấy rõ.

Các bạn thấy con chó, thấy con heo, thấy con bò, nó đang thọ cái gì? Đang thọ cái nghiệp của chính nó, vì sao nó phải thọ cái nghiệp đó? Và nó là ai? Nó tức là phần hồn được có một cơ hội cuối cùng để điêu luyện để trở về con người! Nó là con người! Nó có ngũ tạng như chúng ta, nó biết đau đớn, nó biết sự khổ cực, tại sao nó phải đền tội đó! Nó quá ư lộng lẫy, bất chấp luật Trời trong lúc đương sinh, sống trong luật lệ của nhân gian mà không tuân theo

luật của nhân gian là phạm pháp! Mà phạm pháp rồi nó phải mất tự do! Mà chính nó đem nó xuống càng ngày càng sâu hơn! Thậm chí những người chơn tu tu học, đến một lúc nào rồi tự phản, phản cái đạo tâm của chính ta! Rồi đâm ra tạo một cảnh tị hiềm, mặc cảm, tăm tối, rồi sanh từ cái thiện đó, từ cái bước đường tu là ước vọng trở về với con đường thiện rồi sanh ra ác! Hỏi cái ác đó nó hại biết bao nhiêu người ở xung quanh nó. Rốt cuộc nó phải học những bài gì? Nó phải trả cái nợ đời!

Đừng có tưởng các bạn ở thế gian giết người, hại người rồi ra tòa án vận động các bạn hết tội! Không bao giờ hết tội! Vẫn còn mãi mãi, đến chết rồi còn phải đền tội! Cho nên luân hồi lục đạo để chứng minh cho các bạn thấy rằng: Tại sao ngày nay lại có con chuột! Ở đâu có con chuột? Cho nên bản chất của nó là một tội hồn, ăn cắp, ăn trộm, lấn áp người

ta suốt cả đời không làm một điều thiện! Ngày nay làm tới con chuột, không thấy ánh sáng được, sợ lắm! Bước ra là cảnh sát bắt, ông trời sắp đặt con mèo chực con chuột mà giết! Thì các bạn thấy một cái tội nhân quả không phải chuyện giỡn! Ngày nay làm con bò, thiếu hạnh hi sinh, ham chơi trần tục, ép bức thiên hạ!

Nữ giới cũng vậy, ham làm chuyện lỏa thể dơ dáy, rồi ngày nay phải làm con bò sữa để cho người ta nặn mới được thỏa mãn. Mà trong lúc họ lấy cái sữa rồi, rồi họ lại làm thịt! Vì nó thiếu hạnh hi sinh ở đời! Nó sống trong khổ nhen và áp chế mọi người, thành ra ngày nay nó phải thọ lãnh! Cho nên cái hạnh hi sinh thiếu thì không có thăng hoa được! Hạnh hi sinh thiếu không có tiến được! Cho nên các bạn tưởng rằng con bò không biết nói với các bạn ư? Nói chuyện nhiều lắm chứ! Nếu các bạn là thanh

tịnh, các bạn đạt tới tia sáng thanh tịnh! Các bạn đối diện với con bò nó hiện hình người các bạn ơi! Nó sẽ kể cái quá trình của nó! Nó xưng tên xưng họ nó, nó đã làm những điều gì không xứng đáng trong lúc nó làm người! Ngày nay nó mới phải thọ lãnh! Những con thú trên rừng rú, sơn lâm cũng vậy, giết người không gớm tay! Ngày nay phải sống trong cái cảnh khổ cực, cũng vẫn còn cái tánh chất hùng hổ của chính nó! Vì đã qui định lục đạo là phải bao nhiêu kiếp khổ cực mới được trở lại con người!

Ngày nay chúng ta làm con người rất hãnh diện và chúng ta lại có tìm ra được một môn tu thiền định để làm cho chúng ta càng ngày càng thức tâm. Càng thức tâm các bạn thấy tất cả thế gian, nhân gian, tu là cái chuyện thường! Còn con thú nó cũng biết tu nữa các bạn à! Nhiều con thú tu trên rừng, đầu nó vẫn có hào quang! Mà kể cả con chuột thức tâm rồi, đầu nó

cũng có hào quang, là cái đốm sáng khi mà các bạn tắt đèn, thấy con chuột nào qua, đi ngang bạn mà có đốm sáng ngay giữa chơn mày của nó, trên bộ đầu nó, thì con chuột đó cũng là con chuột tu! Con chim cũng tu mà mỗi đũa đều có một cái pháp hết thảy! Các bạn mới thấy sự tinh vi của Thượng Đế! Các bạn thấy con rùa nó đang tu không? Xác nó nghìn năm không chết! Nó làm cái gì mà nó được thọ như vậy? Hỏi con thỏ với con rùa, hai con con nào hay hơn? Chắc chắn mắt đời nói con thỏ hay hơn, chạy mau nhanh nhưng mà mạng ngắn! Thấy chưa? Còn con rùa nó chậm nhưng mà tại sao nó lại sống lâu? Nó hít cái nguyên khí của Trời Đất, là Pháp Luân Thường Chuyển bất cứ lúc nào! Cho nên nó đã cho chúng ta thấy rằng cái pháp trường sanh bất tử. Các bạn đã chưa nghe con chim nói đạo! Những loại chim thanh nhẹ như chim yến cũng biết nói đạo! Mà thanh nhẹ rồi các bạn thấy đạo vị rất cao, vẫn tu vẫn học!

Cho nên tại sao người tu thích đi lên rừng, lên chỗ thanh tịnh, nghe chim hót líu lo, tâm thấy nhẹ nhàng? Người đời nghe nhạc, thấy nhẹ nhàng! Nó đi đi lại lại nó cũng những sự kích động đó thôi nhưng mà nó được điều luyện tới nhẹ nhàng thì cảm thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng! Và tại sao chúng ta lại thấy được tâm hồn chúng ta nhẹ nhàng? Vì bên trong chúng ta có cõi thanh tịnh tương đồng với những âm thanh siêu diệu! Và âm thanh đó tất cả cần khôn vũ trụ đã hỗ trợ và xây dựng cho nó tiến hóa tùy theo khả năng thức tâm của chính nó.

Cho nên những người tu Vô Vi xuất hồn, muốn đòi hỏi thấy cái hồn nhưng mà không có thấy rõ chúng ta đã giáng lâm xuống thế gian nhiều kiếp rồi! Chúng ta đã làm con thú, làm đủ thứ hết, mọi trạng thái, học trong khổ để tiến! Tới ngày hôm nay các bạn ngồi đây, vui trong ngày Giáng Sinh mà nhiều

bạn chưa hiểu ý nghĩa của luật Giáng Sinh! Cho nên Giáng sinh, muốn biết Giáng Sinh chúng ta phải biết luân hồi, chúng ta phải biết luật trời! Chúng ta mới thấy rõ sự Giáng Sinh! Mà chúng ta lại thấy ta đã giáng sinh xuống thế! Thấy ta đã giáng sinh bao nhiêu kiếp mà quên đường về! Không biết cội nguồn là đâu, cứ trầm luân trong thập phương mãi mãi! Đi giới này tới giới kia!

Ngày nay hoàn cảnh của các bạn làm một con người tại thế mà các bạn cứ tin tưởng rằng hồi nào giờ tôi không làm điều gì có tội, tại sao bắt tôi đi giam? Tôi phải có quyền tự do của tôi, tại sao tôi bị giam? Rồi lúc đó các bạn bị giam rồi, các bạn mới thấy rõ, do sự thanh tịnh, được hoàn cảnh bắt buộc này tôi lại thấy rõ tôi hơn! Càng thấy rõ hành động sai trái, lầm than ác độc mê lầm của chính tôi, tôi mới giải tỏa nó được! Đó là phước chứ không phải

họa! Cho nên sự đau khổ, sự vầy xéo của con người, nó không quá đáng bằng con thú bị vầy xéo!

Cho nên các bạn nên vui lên, chúng ta được cơ hội làm con người! Biết bao hiệu tâm linh đang bị đày đọa chính nó! Nó luân hồi lục đạo trong khổ hạnh! Và nó phải lập hạnh hi sinh đến vô cùng, nhiên hậu nó mới trở lại làm con người! Vậy ngày hôm nay chúng ta làm con người, chúng ta nên thực hiện tình thương và đạo đức hay là không? Vì chúng ta hiểu một cạnh mà không hiểu một cạnh! Cho nên chúng ta cứ nghĩ rằng, đối phương là ác! Huynh đệ chúng ta là ác! Cho nên chúng ta quên cái nguồn gốc con một cha cả càn khôn vũ trụ đang điều luyện qua sự tiến hóa của thiên cơ! Mà mọi người đồng học! Chúng ta là người Việt Nam học trong một lúc, mấy chục triệu người trong cộng nghiệp! Mà đối với người tu ở trong hoàn cảnh đó lại càng thức tâm hơn, càng thấy

sự siêu diệu hơn, càng sớm được trở về với sự thiêng liêng sẵn có của chính mình, mới thấy hồn của chúng ta là vô cùng! Rồi mới thấy giá trị của cái phương thiên mà hành giả đã tự đạt, bất khả luận bàn!

Tất cả mọi người tu trong thiên giác, thấu đêm của các bạn thiên rồi, các bạn bất khả luận bàn! Nói sao cho vừa, kể sao cho hết những sự thức tâm của chính bạn! Nhiều bạn đã thốn thức rơi lụy, khóc, khóc vì sự trì trệ của chính mình! Khóc vì tội ác của chính mình, khóc vì lòng tham lam của chính mình, khóc vì đã xử dụng sai đường lối của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta! Có một cái cơ thể cấu trúc bởi siêu nhiên mà có nhưng mà không biết tận dụng nó và không biết hòa cảm với nó! Và không thực hiện chữ Bi đối với nó! Làm sao trí tuệ chúng ta mở! Khi các bạn thực hiện được chữ Bi rồi thì trí các bạn sẽ mở và dũng chí các bạn luôn luôn tràn đầy trong tâm

thức! Tại sao các bạn được điều đó? Giờ phút đó là giờ phút sáng suốt rồi! Không có sự trở ngại đối với các bạn nữa! Lúc đó các bạn đâu có cần thiết phải ôm cuốn kinh mà đọc! Các bạn đâu có cần thiết moi móc của chuyện đời thị phi! Các bạn đâu có cần thiết phải làm giàu hiện tại nhưng mà vì các bạn đã giàu ngay trong tâm thức rồi! Các bạn đã có phúc tâm rồi! Các bạn đã có phúc điền trong tam giới của các bạn! Hạ trung thượng tự giác rồi! Thì không còn sự đắm chìm của ngoại cảnh nữa!

Cho nên nhiều bạn đã nói rằng: Tôi nghe lời người truyền pháp tôi thực hành đến ngày nay, tôi cảm thấy động loạn! Vậy chớ động loạn ở đâu nó đem đến cho các bạn? Chính các bạn đã tạo cho các bạn nhiều kiếp rồi! Bản chất hung hăng tâm tối của chính các bạn, thiếu thật thà chưa tự giác thì đương nhiên nó phải có! Vì cái phản động lực đó là chính

bạn sai nó làm! Lục căn lục trần phải làm điều này theo lệnh của chủ nhân ông nhưng mà ngày nay không có một cái gì để thay thế! Không có lối thoát là chính bạn thiếu thật thà của chính bạn mà thôi! Nếu mà bạn thật thà và bạn nhìn những sự tội lỗi tâm tối của các bạn, an nhiên tự tại, các bạn thấy rõ: Khi mà một cái tội lỗi mà các bạn làm ra và các bạn trung thực nhìn nhận tội lỗi của chính các bạn thì các bạn nhẹ nhàng vô cùng! Tôi bỏ gánh nặng đó, tôi bỏ sự khó khăn đó, vì tôi tạo cho cái sự phản động lục ở tương lai phải đến với tôi nhưng mà tôi hiểu đây là tội của tôi, thì đương nhiên nó phải đến với tôi Tôi thật thà chấp nhận! Chính tôi làm cho tôi, chả có ai làm cho tôi! Tại sao tôi lại phải ganh tỵ người khác? Tại sao tôi phải hơn thua người khác? Tại sao tôi ôm thêm những sự thù hận bất chánh mà tôi quên con đường trở về với chính tôi và tôi quên rằng tôi là người bất chánh! Tôi ca tụng chuyện hay của tôi

nhưng mà tôi không bao giờ bươi móc chuyện xấu của tôi thì chừng nào tôi mới sửa đổi trở lại với luật Quân Bình sẵn có của chính tôi?

Cho nên tất cả mọi người tại thế đang làm gì đây? Đang kiến thiết, đang xây dựng, đang tạo một nền văn minh của vật chất, chứ kỳ thật của tâm linh chưa có!

Vậy trong ta có gì? Trong ta đã có Khoa Học Huyền Bí, tại sao chúng ta không bước vào lớp của chúng ta mà để học cái cảnh huyền vi trong nội thức? Miệng ta nói gánh vác cho nhân loại, miệng ta nói để cứu nước cứu dân, vậy dân là ai, nước là ai? Chúng ta phải ý thức điều này! Chính các bạn là dân và chính các bạn là nước! Dân nước cũng trong bạn mà thôi! Nếu mà không cứu bạn thì làm sao các bạn cứu người khác được? Biết thương hại người khác

nhưng mà không biết thương hại mình, rồi chương trình của các bạn lại chứa vào đâu và sẽ đi bằng cách nào? Cho nên chúng ta lâm trần phải học rất nhiều! Nhiều hoàn cảnh éo le, nhiều duyên nợ tại trần gian đã xoay chuyển, để nó đưa cái thức của chúng ta trở về sự chơn giác! Khi chúng ta tu thiền và chúng ta thanh tịnh rồi, chúng ta thấy rằng : nhờ đó mà tôi tiến! Nhờ anh chửi tôi mà tôi biết tôi hơn! Nhờ anh hắt hủi tôi, tôi lại mới thấy rõ khả năng của tôi có thể vươn lên để tự vệ! Nhờ sự thành công của anh mà tôi lại muốn đạt đến sự thành công đó!

Cho nên chúng ta người tu thiền không nên mê chấp! Không nói người này tu hay quá, tôi tu dở quá! Không! Cũng vậy thôi! Nếu các bạn biết được các bạn đã và đang tu thì các bạn như tất cả mọi người tu cả càn khôn vũ trụ! Đó là các bạn sống trong thức bình đẳng! Còn các bạn khen người truyền pháp

tu hay, tôi tu dở! Vị sư này tu hay, tôi tu dở Không được đâu các bạn ơi! Sai lạc tất cả! Các bạn phải trở về với các bạn thì các bạn mới thấy rằng các bạn đã luân hồi nhiều kiếp và các bạn đã và đang trên đường tu và thử thách!

Cho nên một năm qua chúng ta đã thử thách và bị thử thách rất nhiều! Và chúng ta cũng là một diễn viên để thử thách mọi giới! Ngay trong cả gia đình, chồng vợ anh em con cái cũng đang thử thách, đang điều luyện và trở về với sự cấu trúc siêu nhiên tự thức!

Cho nên ngày lễ Giáng Sinh là ngày thức hồn chúng sanh mà thôi! Cho nên mọi người chúng ta phải biết sự quý giá của luật Giáng Sinh! Ngày đại lễ Giáng Sinh để thức hồn thì hỏi chứ chúng ta, có giáng sinh không? Mọi người chúng ta không giáng

sinh thì điếm linh quang đâu mà các bạn đàm đạo?
Điếm linh quang đâu mà các bạn đi ra tranh chấp?
Điếm linh quang ở đâu mà các bạn đặt những câu hỏi
và điếm linh quang ở đâu mà các bạn trở về với sự
trầm lặng sẵn có của chính bạn. Có phải điếm linh
quang là cái Hồn chính thức của các bạn không? Đã
giáng lâm! Ngày nay hiểu rồi! Phải tự thức! Rồi đi
đâu? Phải trở về quê hương chốn cũ! Chúng ta có
nhà cửa, có đầy đủ! Lúc đó các bạn không còn chấp
bất cứ đạo pháp nào! Các bạn không có còn chấp bất
cứ những vị nào trình bày sự tu học của chính họ để
đóng góp với các bạn! Rồi lúc đó các bạn mới cảm
thấy tất cả mọi trạng thái đang hỗ trợ cho các bạn
tiến hóa! Các bạn nên cảm ơn, quý phục những sự
thành công của những vị đó! Dù các bạn hiểu rằng
những người đó chưa đến đâu nhưng mà ta vẫn trên
hành trình lo tu tiến!

Các bạn đã học trong trường : Con rùa thắng con thỏ đó các bạn! Cho nên những vị tu học, họ bình tâm và từ từ tiến hóa, bất chấp những sự kích động của ngoại cảnh! Thậm chí các bạn chê họ, phê phán họ, nhưng mà xem lại các bạn đã đi như họ chưa? Phải hiểu điều này! Chê người tụng kinh, chê người thiền, chê người đọc kinh Chúa! Vậy chớ các bạn đã làm chưa? Các bạn đã vun bồi được sự trì chí đó chưa! Hay là các bạn đang bị sự trần trọc nó lôi cuốn các bạn? Đó là một cơ hội, một tia sáng chiếu vào nội tâm các bạn để các bạn tự thức và thấy rõ rằng ta còn có sức mạnh để tự tu tự tiến!

Cho nên mỗi người phải lui về tức khắc, sau một năm điều luyện khổ cực thử thách! Rồi bây giờ chúng ta mới cảm thấy có sự bình an tự thức! Đó là giá trị đời đời! Phải nắm cái đó để đi! Không còn mượn ai đi dùm cho chúng ta! Cho nên nhiều

người tu của Vô Vi ước mong sớm giải thoát! Tôi chán cuộc đời này quá! Vậy chớ không có cuộc đời này các bạn làm sao biết được đạo mà đi tìm đạo? Rồi lẩn quẩn loanh quanh! Các bạn thấy các bạn tìm được đạo gì? Rốt cuộc các bạn : Tôi phải tìm tôi! Tôi phải trở về với chính tôi, không còn nữa, vì tuổi già không chờ tôi nữa! Tôi mau mau phải trở về với chính tôi! Mà muốn trở về với chính tôi thì tôi phải toàn năng trong thanh tịnh! Tự phá mê phá chấp!

Cho nên hằng tuần các bạn đã đặt nhiều câu hỏi rất quý báu! Bất cứ ở nơi nào! Nhưng mà rốt cuộc rồi cũng phải trở về với tự thức mà thôi! Phải gánh vác, phải xây dựng, phải thức tâm, phải thực hành! Đó là cái điều chánh yếu của trong chu trình tu của một năm đã qua!

Mùa Giáng sinh đến mọi người muốn tìm hiểu

Chúa đã về với chúng ta chưa? Jésus Christ đã về với chúng ta chưa? Mùa Phật Đản hỏi Phật đã về với chúng ta chưa? Tại sao chúng ta không tìm rõ lịch sử của các ngài ấy! Ngài đã tự giải thoát và trở về với họ! Chúng ta tại sao chúng ta không đặt câu hỏi rằng : Ta đã về với ta chưa và ta đã chấp nhận học hỏi trên đường giải thoát chưa? Cũng là câu hỏi nhưng mà câu hỏi đưa các bạn lên và câu hỏi đem các bạn xuống!

Nếu các bạn còn ỷ lại nhiều thì các bạn chỉ xuống sâu mà thôi! Tại sao xuống sâu? Tôi tin nơi Chúa, tin nơi Phật tại sao tôi bị xuống sâu? Vì tôi thiếu hành! Chúa Phật đi không ngừng nghỉ mà tôi lười biếng ở một chỗ không đi, thì tôi phải đi xuống chớ làm sao đi lên được! Thấy không? Tôi phải trở về với luật quân bình mới đem tôi lên được! Tôi thiếu quân bình làm sao tôi trở về với Bến Giác?

Kinh kệ tràn đầy nhưng mà những kinh sâu xa nằm ngay trong văn tự Nho Giáo, còn phương pháp của chúng ta tu không còn những văn tự nữa! Chỉ đòi hỏi sự thực hành! Cho nên các bạn càng thực hành các bạn thấy rõ hơn! Lúc đó các bạn đọc kinh cũng chưa có muộn! Vì hiện tại nhiều bạn chê bai kinh sách! Thậm chí Kinh thánh, Kinh Phật cũng chê luôn! Không được đâu các bạn! Các bạn hành đi! Các bạn giữ những kinh sách đó, để một ngày nào tia sáng thanh tịnh của các bạn phát khởi ra, các bạn mới thấy rằng họ đã đi rất xa, mà ta vẫn còn đây! Cho nên chúng ta không nên chê bai và chúng ta phải đòi hỏi thực hành!

Cho nên Vô Vi đâu có cần con số người! Thiên đường anh bao nhiêu trăm người! Thiên đường kia bao nhiêu ngàn người! Không cần thiết! Cần mỗi người chỉ biết tự tu là đủ rồi! Con số là tạm các bạn

oi! Còn ghi con số còn làm đường đi đó các bạn!
Cho nên chúng ta thấy rằng : Rốt cuộc mọi người
cũng phải qui không nó mới tự tại ! Làm sao mới
qui không được? Cho nên phải trong cái động tìm
cái tịnh! Lý thuyết của Phật Giáo tràn đầy, kêu các
bạn hai chữ « Tịnh Niệm » mà thôi nhưng mà mấy ai
đã làm được! Không ở trong động làm sao các bạn
khao khát cái tịnh! Khi mà các bạn khao khát cái tịnh
và nắm được cái tịnh không bao giờ các bạn bỏ! Từ
trong động tìm được cái tịnh mới thật sự tịnh! Rồi
các bạn bước vào giam ngay vô trong cái tịnh! Sau
này các bạn bước ra cái động là các bạn không chịu
nổi! Rồi ôm lý thuyết phủ nhận tất cả thì các bạn bị
kẹt mà thôi!

Tất cả những kinh sách, kinh Thánh cũng vậy!
Kêu mọi người chỉ học có chữ Nhẫn mà thôi! Cho
nên ngày hôm nay chưa Nhẫn làm sao hiểu được

Chúa nói cái gì? Thiếu chữ Nhân làm sao hiểu Phật nói cái gì! Than Trời trách đất mà thôi! Vì cho mình là tinh tấn mà không thấy mình là như vậy! Cho nên khổ lắm các bạn ơi! Cái con đường đời chúng ta đã ôm sách đến trường học cũng đã khó rồi! Nhưng mà chúng ta học tâm linh thì càng khó hơn! Lấy ai dạy chúng ta các bạn? Hoàn cảnh dạy các bạn, hoàn cảnh là ân sư của các bạn! Những vị sư tu thiền bị giam hãm, đó phải hoàn cảnh không? Bị tù tội phải hoàn cảnh không? Mới được cơ hội thức tâm! Mới được cơ hội tu!

Cho nên những vị đó luôn luôn khép mình! Biết rồi, tôi không hướng ngoại nữa! Tôi không thả lỏng cái tâm tôi nữa! Tôi phải giam tâm tôi nơi thanh tịnh! Luôn luôn ôm lấy thức thanh tịnh mà tu! Vốn cuối cùng của tâm linh để giải thoát! Chúng sanh nào hiểu điều này? Tranh đua trong lợi lộc! Tranh đua trong

của cái giành dặt! Tưởng sức lực của chúng ta là vô cùng nhưng mà rốt cuộc cũng phải buông xuôi ra đi! Rồi theo định luật mà luân hồi! Qua những sự hành hạ vì ta tối tăm! Mà khi luân hồi lục đạo rồi thấy con người thẹn! Cho nên các bạn đi vô sở thú xem coi những con thú đó nó ra sao? Nó muốn trở nên con người! Nó bị giới hạn không có tự do bằng con người! Thanh tịnh đi, các bạn dòm, dòm ngay chỗ sống mũi của mọi người, các bạn thấy được nó loại nào lên đây làm con người! Ngay ở chân mày nó giống cái gì? Thì chính con đó mà thôi!

Cho nên có thú nó cũng là ngũ tạng như chúng ta! Con chim nó cũng ngũ tạng như chúng ta! Cho nên mỗi mỗi chúng ta làm việc gì chúng ta phải xét kỹ! Nó đâu có hại mà chúng ta nghĩ đến chuyện hại chúng nó! Cho nên người tu đạo thức tâm và trường chay diệt dục mới thấy rõ sự sai lầm của chính ta

đã tạo quá nhiều! Ngày nay chúng ta ăn năn và phải thành thật đối với Trời Phật rằng : « Tội này chính con đã làm, con chấp nhận! » Thì các bạn sẽ được nhẹ liền ngay! Đừng chối tội mà sanh ra một cái tội phản đạo còn nặng nề vô cùng! Các bạn tu bất cứ một tôn giáo nào mà các bạn phản rồi thì các bạn thấy nặng nề lắm! Chính các bạn phản các bạn mà thôi! Con đường các bạn đang mở ra mà đi, nhưng ngày nay lại đóng lại thì nó bực bội lắm!

Cho nên tất cả mọi người cũng đang trong hành trình tu học rất rõ rệt! Vật chất còn càng ngày càng tiến hóa kia mà! Thì chúng ta đã thấy rõ rồi! Con người thông minh hơn vật chất mới tạo cho vật chất được có cơ hội tiến hóa! Con người thông minh hơn con thú mới tạo cơ hội để cho con thú tránh khỏi cái nghiệp sát. Mà khắp thế giới hiện tại, làm vườn thú, sở thú, để chi? Để cho chúng nó có cơ hội để tu, rút

ngắn cái tội của chính nó! Hiền lành trong qui củ trật tự thay vì ở trong rừng rú hoang dã hung hăng! Rồi đời đời kiếp kiếp chỉ bị giam trong khối đó mà thôi!

Cho nên khi mà chúng ta hiểu được luật định thì chúng ta không có tranh chấp chuyện đời nữa! Và mọi người có cơ hội thức tâm rồi nên nói lại cho những người kế tiếp, thấy nguyên năng sẵn có của chính họ! Thấy khả năng sẵn có của chính họ, tầ thức và tự tu đi! Phương tiện đã đầy đủ rồi, chúng ta có khối óc! Cho ta có tứ chi, để tạo phương tiện thức tâm nhưng mà sự đi đứng của chúng ta nên không nên quá thái ! Vừa phải, nhịp nhàng trong sự thanh nhẹ nhàn hạ của Trời đất đã ân ban cho chúng ta! Thì các bạn không phải đợi giờ thiên các bạn mới là người tu! Đi, đứng, nói năng của các bạn cũng là tu đó bạn, đang thiên! Các bạn giác từ cọng rác,

không phải là không giác đâu! Cọng rác cũng biết nói chuyện nếu các bạn là thanh nhẹ! Thì cái sự hồi quang tự thức để cho các bạn hiểu rằng : Thân em là cọng rác, người đời v,ắt chanh bỏ vỏ! Nhưng mà ngày nay em cũng đang tiến đây! Tiến về đâu? Tạo ra một loại phân để nuôi dưỡng cây cối và đóng góp cho nhân sinh tiến hóa! Cọng rác cũng hữu ích các bạn ơi! Không phải là vô ích! Tại sao chúng ta đi con đường vô ích mà chúng ta không trở về với chuyện hữu ích!

Đó, tôi thường thường nhắc các bạn : Chúng ta nên làm điều cần thiết và không nên làm những điều không cần thiết! Nhưng tu một thời gian rồi, thanh tịnh, các bạn đã nắm được cái pháp là phương tiện để mở, cũng như cái xe hơi mà không có cái clé không thể nào vặn được cái bù loong đó mà đòi bù loong mới được! Miếng thịt đó mà không có cái dao

các bạn không sắc được! Cọng rau kia không có cái dao các bạn không sắc được. Thì đó là phương tiện, nhưng mà pháp của Trời, đại đạo là tròng giăng đại hải! Mưa cũng pháp, nắng cũng pháp, cười cũng pháp, buồn cũng pháp! Tất cả pháp đều cho bạn thức tâm! Bệnh này, bệnh kia, bệnh nọ để cho bạn thức tâm! Rất rõ ràng! Cho nên các bạn tu thiền bước vô bị ngựa ngáy! Ngựa ngáy càng ngựa ngáy! Các bạn mới thấy rằng cái dâm tánh của các bạn nhiều lắm! Tê chun căng các bạn thấy trước nhiều lắm! Nặng đầu các bạn, tâm hồn các bạn không có cởi mở! Nhưng mà trì chí giải tỏa, khứ trước lưu thanh thì các bạn sẽ giải

Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển khứ trước lưu thanh chính các bạn phải tự chứng minh chứ không có một người nào có thể chứng minh cho các bạn được! Mình tự chứng minh mới thấy rõ!

Người khác chứng minh mình đâu có thấy rõ! Nhiều người dòm mặt nói : Ô thằng này con thú mới lên làm người! Là mình động tỵ ái rồi! Làm sao mình chấp nhận? Các bạn thấy rõ chưa? Cho nên rốt cuộc con người có tỵ ái phải tỵ hành và giải tỏa tỵ ái đó, mới biết đạo và hiểu đạo!

Cho nên trên đường đi, vi diệu vô cùng, cho các bạn thấy! Cho nên nhiều bạn nói : Ôi tôi bỏ hết, lúc này tôi tu rồi tôi bỏ hết rồi! Chắc gì các bạn đã bỏ? Cái tiểu thiên địa nhỏ nhỏ này mà nó lớn lắm các bạn ơi! Nếu các bạn khai nó ra được rồi và phải trì chí để thực hành, lúc đó các bạn mới thấy được đôi chút mà thôi chứ không phải rằng thấy trong một lúc được hết đâu! Cho nên chúng ta không nên khoe khoang! Nói tôi tu rồi! Không được đâu các bạn! Các bạn đã và đang tu, và đã và đang học! Chứ không phải nói các bạn học xong! Chưa bao giờ xong hết! Cho

nên một năm nay, tôi đã thuyết không ít, trong kinh nghiệm thực hành của chính tôi và để mở tâm mở trí cho chính tôi, ảnh hưởng cho các bạn! Những lời tôi ghi chép trong băng này tôi cũng phải học chứ không phải là tôi bỏ đâu! Phải thực hành! Mãi mãi như vậy nó mới đi vô trong tâm được! Kim cương bất hoại nhưng mà không có người lo chùi thì không bao giờ biết hạt kim cương!

Cho nên các bạn đang đào cái núi của các bạn, để tìm một hạt kim cương mà thôi! Kim cương là gì đó bạn? Có thể nói nó là mô ni châu, mà có thể nói nó là Xá Lợi Phất, đã ẩn tàng trong tâm thức của các bạn! Mà chính các bạn phải gia công tự đào nó mới có! Mọi người chúng ta đang đào. Leo núi, trèo lên, trượt xuống, bao nhiêu lần, nhưng mà vẫn làm! Vì chúng ta biết rằng : Trong đó nó có! Mà cái chúng ta tìm là phải có! Nếu mà chúng ta không tìm không bao giờ

có! Phải quyết tâm như vậy mới là người tu!

Cho nên nhiều bạn, tu nửa chừng, chán! Nói chán Vô Vi! Vậy Vô Vi là cái gì? Vô Vi trong cái không mà có! Vậy chứ bạn chán Vô Vi rồi bịt lỗ mũi đi! Tại sao bạn còn hít thở? Hít thở là Vô Vi đó bạn! Hít thở là vô cùng tiến hóa của cả càn khôn vũ trụ, đang đưa các bạn từ hồi một để thức tâm! Chứ bạn chán Vô Vi là bạn sai rồi! Vô Vi luôn luôn với bạn! Vô Vi trong giấc ngủ của bạn, trong lời nói của bạn! Trong bất cứ hành động gì suốt cả một kiếp của các bạn ở thế gian, Vô Vi ở trong đó! Là cái không không mà có đó bạn! Chứ không phải nhóm người này là Vô Vi! Nhóm người này khả năng gì mà làm Vô Vi? Nhóm người này học Vô Vi và tìm con đường về với Vô Vi! Chứ không phải nhóm người này là tạo ra Vô Vi được đâu! Không! Vô Vi là của Thượng Đế, tối hậu con đường giải thoát!

Cho nên các bạn phải hiểu điều này! Các bạn không bao giờ xa Vô Vi đại đạo! Vô Vi luôn luôn với các bạn! Cho nên nhớ lấy điều này! Không bỏ được đâu các bạn! Nó là bạn! Nói rằng, với mắt phàm các bạn : Tôi đâu có cái hồn mà ông Tám ông cứ nói cái hồn! Nhưng mà các bạn không có cái hồn vậy chứ ai điều khiển cái xác cái bạn đây! Ai đang điều khiển cái xác các bạn đây rồi các bạn đi tranh chấp, các bạn đi hơn thua, các bạn đi giết chóc! Ai điều khiển đây! Cũng là Vô Vi! Cái hồn các bạn đó bạn! Có đó! Trong không mà có! Như tôi thường nói : Ngắt các bạn một cái, các bạn la đau! Hỏi chứ các bạn chết rồi tôi lấy dao tôi chặt đầu các bạn mà các bạn không la đau, tại sao! Cái hồn phải sở tại không? Khi hồn đương kim nhiệm vụ nó mới có tri giác! Mà cái hồn đi rồi thì đâu còn tri giác nữa! Vậy các bạn phủ nhận cái hồn của các bạn thì chừng nào các bạn mới thức tâm?

Sự duyên dáng tròn trịa nó tạo ra mỗi người một cái hình thù khác nhau! Triệu triệu người nhìn mặt khác nhau, đâu có giống nhau! Hỏi cái đó phải cái hồn không? Rồi mỗi người có một cái thức khác nhau, tùy theo trình độ, chúng ta thấy rõ! Cho nên càng tu càng thấy rõ! Càng tu các bạn thức tâm rồi các bạn luôn luôn nhàn hạ trong Vô Vi của chính bạn! Cho nên các bạn phải đi tới vô cùng! Cho nên các bạn nhiều khi tưởng tính là : Tôi kỳ này tôi làm bao nhiêu áp-phe này rồi dư tiền rồi tôi mới đi tu! Không được đâu các bạn! Tiền đâu có giúp các bạn được cái gì! Đồng tiền nó hỗ trợ trong lúc các bạn chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ! Nhưng mà rốt cuộc bạn cũng phải tự đi! Nó đâu giúp các bạn không chết đâu! Đồng tiền mà giúp cho các bạn không chết đó là chúng ta sống ngay thiên đàng tại thế rồi! Hơi thở nó mới giúp các bạn không chết! Mà càng hít thở nhiều các bạn mới thấy là Vô Vi trong tâm, đại định

ở bên trên cũng như ở bên trong tâm thức của các bạn! Biết được cái nhỏ mới biết được cái lớn! Mà nhỏ ở đời chứ còn lớn của đạo đó các bạn!

Cũng là một người đi tu mà thành đạo! Lịch sử đã ghi chép cho chúng ta. Ông Thích Ca khép mình trong rừng, nhỏ, không chơi với ai, không nhảy đầm, mà không có múa máy, mà không đi nhà băng như chúng ta nữa! Rồi ngày nay phát triển cả nhân gian đều biết rằng: Một anh dũng vô cùng, một anh tài trong thực chất, một trí tuệ vô cùng sống động, mà trong lúc đó mọi người khinh thị đây là nhỏ!

Tôi làm ông chủ tịch của một cái xứ nào tôi mới là lớn hơn ông Thích Ca và bắt ông Thích Ca bỏ tù lúc nào cũng được. Nhưng mà nào ai bắt được phần hồn của Ngài, thấy không? Chúng ta đã từng ở tù, bị giam hãm! Gia đình các bạn tưởng rằng đâu những

người đi vô trong trại cải tạo mới ở tù hay là bị ở tù ở thế gian? Nhưng tất cả mọi người cũng đang ở tù, bị giam hãm, bởi hoàn cảnh này, hoàn cảnh kia, hoàn cảnh nọ! Các bạn thoát có khỏi đâu? Không thoát khỏi được. Các bạn lưu manh, làm anh này kia, làm anh chị, lấy súng bắn giết ai cũng được nhưng mà rốt cuộc các bạn cũng phải bị bao vây bởi đàn em! Thấy chưa? Đang giam hãm, chưa có cơ hội tự thức!

Cho nên chúng ta người tu phải hiểu điều này, chúng ta mới lập hạnh hi sinh, cái chết không có quan trọng nhưng mà cái thức là quan trọng! Sáng suốt rồi, biết đường đi rồi, cái mất còn không nghĩa lý đối với chúng ta, chúng ta cứ đi mãi mãi! Tiến hóa đời đời! Như hạt kim cương bất hoại! Các bạn thấy chưa?

Cho nên người thiên định bất khả luận bàn! Bậy

giờ các bạn nói đi nói lại là : « Nói đề luận bàn, mở tâm cho những người mới bước vào tu thôi! » Những người tu thiền lâu năm người ta không còn lý luận tranh chấp nữa! bỏ tất cả, không còn nữa! Tất cả phải qui không nó mới có đời đời!

Cho nên chúng ta cũng đã và đang học không ít! Trong hành trình đời đạo, nói có một câu : « Tay không đến rồi tay không về! » Mà họ còn chưa hiểu! Có người nào tránh khỏi cái chết không? Những nhà bác sĩ, bác học, cứu cái chết, nhưng mà cũng chưa rõ luật Trời! Tại sao tôi cứu hoài mà rốt cuộc người này cũng chết? Nó phải có ngày có giờ chứ bạn! Sinh có ngày, chết có giờ! Phải đền tội xứng đáng trong sự sai lầm của chính mình! Cho nên người tu cương quyết không làm điều sai lầm. Dù ngày mai chết cũng không nghĩ chuyện ám hại một ai! Nhưng mà nghĩ chuyện giúp đỡ mọi người tiến hóa! Vì có ai

chết đâu! Khi biết được phần hồn thì chả có ai chết hết! Mọi người đã và đang học mà thôi! Cho nên chúng ta không thấy cái sự tranh chấp trong nội tâm nữa và chúng ta chỉ thấy sự sai lầm của chính mình đã tạo rồi để lo giải nghiệp! Mà giải được nghiệp rồi mới kêu bằng giải thoát! Chứ nghiệp các bạn chưa giải được thì tu bao nhiêu năm nó cũng chưa giải thoát được! Vì các bạn tạo ra, các bạn phải gánh chứ! Ai gánh dùm cho các bạn được? Phải luật công bằng không? Nhiều người trách ông Trời không giữ luật công bằng, giúp tụi lưu manh mà không giúp người hiền! Có luật chứ các bạn! Lưu manh học theo lối lưu manh, bị trị bởi lưu manh! Mà người thiện sẽ được ân thưởng và tiếp tục học theo thiện giới! Thì hai người cũng đồng học mới thấy luật công bằng của Thượng Đế! Cho nên hôm nay là ngày Giáng Sinh, cũng là cuối năm trong hành trình đời đạo của chính chúng ta! Thành ra tôi trước khi đi, rời các

bạn, tôi mới để lại những lời nói để cho các bạn tự phân tách và tự hành! Nhân dịp này tôi có làm bài thơ :

Montréal, ngày 24 tháng 12 năm 1983

Giáng Sinh

Giáng Sinh là lễ thức hồn

Khuyên người tưởng nhớ đến ơn Cha Trời

Điễn thanh ban rãi nơi nơi

Khai tâm mở trí người đời bình an

Chơn tâm thanh tịnh luận bàn

Ở đâu đã đến rõ đàng tự đi

Bình tâm học hỏi kỳ ni

Đẹp phần mê chấp dự thi ở đời

Qui về một cõi Cha Trời

Thương yêu vô tận không lời phán phê

Ai ai cũng muốn trở về

Quê xưa chốn cũ Cha phê điểm lành

Thế gian học hỏi thực hành

Đóng vai muôn loại rõ sanh hiếu hòa

Học bài sân hận chấp ta

Học bài ngu muội khó hòa nơi nơi

Học xong mới rõ ông Trời

Thương yêu giúp đỡ tùy lời nhủ khuyên

Vía hồn tái ngộ giao duyên

Mừng thâm trắc ẩn dẹp liền thức tâm

Bước vào siêu lý thậm thâm

Thực hồn tiến hóa chẳng làm đường đi

Khuyên đời dẹp bỏ sân si

Trở về chơn giác kỳ ni đạt thành

Xác thân có trước có thanh

Tự mình phân tách chẳng cần rước thêm

Khai thông tiến hóa êm đềm

Ngày đêm cũng vậy giữ niềm thức tâm

Muôn loài vạn vật phải tâm

Con đường giải thoát giải làm giải mê

Qui ma đủ kể đủ bề

Cuối cùng cũng phải trở về hư không

Quyết tâm chẳng đổi thay lòng

Đức tin phải giữ mới tòng lý chơn

Hành trình chuyển hóa tùy cơn
Phong ba bão táp cũng ơn Cha Trời
Bình minh quang chiếu thanh lời
Dìu con tiến hóa đời đời dựng xây
Chẳng còn luận niệm mê say
Kiên tâm vĩ đại ngày ngày dựng xây
Thế gian kích động là Thầy
Dạy cho hiểu đạo tâm này bình an
Cảnh đời lục đạo phát quang
Qua cơn điêu luyện mở đàng tự đi
Tâm minh kiến thiết thành trì
Dìu người tiến hóa dự thi hoài hoài
Do mình chẳng có làm sai

Phép mầu sẵn có luyện hoai không ngưng

Tu hành chẳng chán chẳng ngừng

Trở về thực chất giải từng phút giây

Giáng Sinh học hỏi mê say

Sửa mình tiến hóa đổi thay do mình

Đồng chung huyết mạch vạn linh

Thực hành tự đạt tâm linh hiếu hòa

Kính bái

Lương Sĩ Hằng

Bài thơ kết luận tất cả những gì bên trên
tôi đã giảng! Cho nên ngày hôm nay
ngày vui của chúng ta! Càng vui càng
được sống động trong vườn hạnh của tâm thức! Cho
nên các bạn về đây, có kẻ thăm tôi, tham dự để tìm

hiếu món quà của Bề Trên đã ân ban cho tâm thức của chúng ta mà mọi người tự nhận lấy và tự hành tự tiến! Tôi ước mong rằng, sau kỳ du thuyết này trở về, không nhiều thì ít, các bạn tự gạt hái được sự cao đẹp của chính bạn và đem ra đóng góp cho chúng sanh trong đường lối thực hành chớ không nên tạo ra những sự mê thuyết bất chánh! Rồi tạo sự làm than cho mọi hành giả ở tương lai! Cho nên mọi người chúng ta đã ý thức rồi, hoàn cảnh, duyên nợ trời buộc chúng ta! Cho nên chúng ta phải tự gỡ và tự đi mà thôi! Cho nên không nên để cho nó càng ngày càng gia tăng cô đọng nữa và tạo sự trì trệ cho chính mọi cá nhân thì rất uổng cho một kiếp người!

Chúng ta không bao nhiêu năm! Cho nên Thượng Đế chưa cho các bạn biết rằng giờ nào các bạn sẽ chết! Thì để các bạn còn sự hi vọng đó và thức tâm tự học! Cho nên tất cả chúng sanh không biết được

ngày chết của chúng ta đâu, vì đâu có chết mà phải cho biết ngày chết! Đó, vì các bạn bỏ xác này các bạn đi đến chỗ kia để học mà thôi! Cho nên Thượng Đế không cần thiết cho các bạn biết ngày chết! Chết của thể xác là đương nhiên các bạn đi ra khỏi trường học này thì bạn phải bước qua trường học khác! Cho nên người tu nhiều người tôi nghe trong tâm thức của mọi người nói rằng: Tôi tu thanh nhẹ xuất hồn để tôi biết cái ngày chết để tôi lo lắng cho con cháu!

Cái đó không có đúng đâu các bạn! Mọi người đã và đang tiến và trở về với thực chất! Cho nên chúng ta tu đi và chúng ta thấy rằng chúng ta không còn chết nữa! Nếu còn chết thì Thượng Đế đã báo cho chúng ta rồi! Không! Vì các bạn bỏ trường học này các bạn phải bước qua trường học kia! Thì các bạn bình tâm lo tu, càng ngày càng trở về với thực chất! Và lúc đó các bạn mới có cơ hội trở về với quê

hương xứ sở của chính các bạn. Quê hương đó là quê hương đời đời bất diệt chứ không có phải quê hương tranh chấp eo hẹp nữa đâu!

Cho nên hôm nay, vui thay và lành thay tôi có cơ hội đóng góp cho các bạn trong giây phút thiêng liêng này! Và các bạn cũng đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu trong một đường đi tự mình xác nhận!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ở ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên